

kunne ikke se rettere, end at der bliver gjort dem Uret, og derfor andrage de nu om at blive fri for den Ekstraskat, som de have i Form af Jordebogsafgift. Den Gang vi maatte afstaa Sønderjylland til Preusserne, og Beboerne i Sønderjylland skulde beskattes paa preussisk Maner efter den Skyldsætning, som de havde, prøvede de paa at blive fri for denne Jordebogsafgift, som Magthaverne vilde opkræve Syd for Grænsen paa samme Maade, som den danske Regering gjorde hos os. Beboerne anlagde Sag imod den preussiske Regering, vandt den og bleve ikke alene fri for den til vor Jordebogsafgift svarende Skat, men fik endog tilbagebetalt, hvad de havde betalt i de Aaringer, der gik, inden de vandt deres Sag. Den maatte helt op til Rigsretten i Leipzig, hvor, som bekendt, den tyske Rigsret har sit Sæde. Nu kan man ganske vist sige: Hvorfor i Alverden sloge ikke alle de Landmænd, der bo langs Grænsen, sig sammen og gjorde lige som deres Landsmænd Syd for Grænsen? Men her maa man huske paa, at i Tiden efter 1864 — ja lige til 1878 — gik de stadig med det Haab, at Sønderjylland skulde komme tilbage til os, og dette Haab blev meget styrket efter Krigen i 1866, da § 5 kom ind i Fredstraktaten mellem Preussen og Østerrig. De mente altsaa, at der ved Grænsen kun var midlertidige Forhold, derfor vilde de ikke være med til at gøre Molest for den Sag. De haabede, at det nok vilde give sig af sig selv. Blot de holdt ud, vilde der snart komme andre Forhold til Stede. Det var rent patriotiske Hensyn, som vare Grund til, at der ikke allerede den Gang blev rørt ved denne Sag som ved saa mange andre. Det er netop det, der er Ulykken for de Folk, der bo ved Grænsen, at denne lange Tid gik hen. Medens Sagen var varm, skulde dette Spørgsmaal og mange flere have været draget frem, thi saa havde man været ganske anderledes lydhør derfor, end man er nu 30 Aar efter. Jeg nævner det kun, fordi det er en naturlig Anledning til, at dette Spørgsmaal ikke blev draget frem allerede den Gang. Nu er det kommet frem her i Tinget i Anledning af Andragendet fra de 8 Sogne. Det er, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, klart, at man ovre i Ribekredsen og til Dels i den Stump af Bækkekredsen naturligvis med Opmærksomhed følger, hvad det bliver til med Andragendet fra de 8 Sogne, for Ribekredsen maa jo til sin Tid be-

handles under lige Vilkaar. Jeg nævner det, fordi Forord bryder ingen Trætte.

Finansudvalget har efter de Oplysninger, der foreligge, og efter de Oplysninger, der ikke foreligge, — for der er nogle Oplysninger, vi ikke have faaet, f. Eks. den omtalte Dom osv. — antaget, at der muligvis kunde skaffes yderligere Bevis for, at Ansøgerne have lidt Uret. Finansudvalget er da blevet enigt om at henvise denne Sag til den ærede Ministers Undersøgelse, det vil altsaa sige: Vi bede den ærede Minister om at undersøge dette Forhold, og naar Sagen, som det almindelig sker med Andragender, der henvises, kommer i Tillæg B næste Aar med et motiveret Afslag fra Ministeriet, kunne vi da ved Hjælp af Motiveringen se, om der fremdeles er noget videre ved denne Sag at gøre, eller om den er aldeles haabløs. Det, som jeg altsaa paa Finansudvalgets Vegne skal opfordre den højtærede Minister til og anmode det høje Ting om at give sin Tilslutning, er, at vi faa dette Spørgsmaal grundig undersøgt, saa at vi kunne blive klare over — baade Rigsdagen og Beboerne ovre ved Grænsen — om, hvad der i denne Sag er at gøre. Med disse Bemærkninger skal jeg paa det varmeste anbefale Sagens Henvi sning til den ærede Finansministers Undersøgelse. Jeg kan ikke tro, at Ministeren kan have noget derimod, for enhver patriotisk Mand i Landet vil dog indrømme, at der nødvendigvis gøres mere Uret, end alt er sket ved de uheldige Forhold ovre ved Grænsen.

Der er endnu en Indstilling tilbage, og det er Nr. 10, Betænkningens Nr. 30. Det er et Andragende fra samtlige Krydsbetjente om fast Ansættelse og Gageforhøjelse. Det oplyses, at disse Folk alle skulle være Navigatører. De maa have praktisk Uddannelse, forinden de forhyses til Krydsbetjente, og Hyren, der gives, stiger ikke, før de forfremmes til Assistent, hvilket Tidsrum har vist sig at naa op til 10 a 12 Aar. Dette forekommer mig dog nu ikke at være det væsentligste af det, som disse Mennesker med Rette have at klage over. Det er ikke alene det, der — i alt Fald for mit Vedkommende — har gjort, at vi kunne gaa med til at foreslaa at henvise denne Sag til Undersøgelse. Nej, det oplyses, at $\frac{2}{3}$ af disse Folk blive hjemsendte hvert Aar i 2 Maaneder, Januar og Februar, uden Hyre, og man maa indrømme, at det er meget uheldigt at have Statsfunktionærer, som i 10 Maaneder af Aaret ere i Funktion og faa deres Løn,